

Rừng đêm

Đêm cuối tháng, bầu trời giống như một chiếc bánh đa lấm tấm những hạt vừng màu trắng, nhấp nháy, nhấp nháy. Thỉnh thoảng từng cơn gió xô cây rừng ào ào như dòng thác đổ ập về. Tiếng mấy con tắc kè thi nhau gọi bạn xen lẫn tiếng chim cú mèo khắc khoải vang lên, vọng vào màn đêm, gây nên cảm giác lạnh lẽo.

Bên bếp lửa được chất bằng mấy cành cây bằng lăng, Hiền và Trang thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau ra vẻ bồn chồn. Từ chiều, ông Hương - người chú của hai đứa đã chuẩn bị đèn để đưa hai anh em đi khám phá rừng đêm. Ông là người có kinh nghiệm hơn ba mươi năm ở rừng. Năm mươi tám tuổi, ông Hương từ biệt quê hương đất cảng, hăng hái xung phong lên đường vào Nam đánh giặc. Vào

© Hồng Chiến, 2024

Xuất bản theo Hợp đồng sáng tác và chuyển nhượng bản quyền

giữa Tác giả và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2024

Bản quyền hình ảnh bìa và minh họa thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2024

Vẽ bìa: **Quyên Thái**

Trình bày bìa: **Kim Điệp**

Tây Nguyên, ông được giao nhiệm vụ hậu cần - hay nói chính xác hơn: chuyên làm rẫy trong rừng Trường Sơn, tích trữ lương thực trong những ngày chiến tranh chống Mỹ ác liệt. Hòa bình lập lại, ông về quê đưa gia đình vào Tây Nguyên xây dựng kinh tế mới tại chính nơi ông đã làm rẫy ngày xưa. Đây là vùng đất đỏ bazan, mùa mưa trồng cây gì cũng lên xanh tốt mượt mà.

Hiền và Trang, hai đứa cháu song sinh con ông anh cả đang học lớp 9 ngoài quê vào thăm. Nghe chú nói chuyện về rừng, đặc biệt là ban đêm quan sát thú rất thích: ta soi đèn, con thú thấy lạ đứng im nhìn thẳng vào đèn, hai mắt phản chiếu ánh sáng giống như hai ngọn đèn đứng song song với nhau. Tùy theo từng loại thú, ánh mắt phản xạ lại có màu khác nhau như: xanh, đỏ, hồng... Gặp loại thú nhỏ như: chồn, thỏ, nhím... ta lại gần nhìn rõ từng sợi lông của chúng, chúng cũng không chạy. Đặc biệt, rừng Tây Nguyên có loài thú đặc hữu như cheo cheo; một loài thú móng guốc nhưng con lớn nhất chỉ to hơn bắp chân người lớn một chút, hình dáng y hệt con mang, ngoài Bắc gọi con hoẵng. Loại cheo mới gặp đèn lần đầu, nó cứ giương mắt nhìn, cho đến khi ta chạm vào nó, nó mới chạy.

Loài thú lớn “ăn đèn” nhất phải kể đến hoẵng và nai; hai loại này khi thấy ánh đèn tò mò đứng nhìn, ta có thể vào cách nó khoảng hai chục mét,

nó vẫn không chạy. Dưới ánh đèn, mắt con cái bao giờ cũng có màu xanh ngọc bích, còn mắt con đực màu đỏ. Riêng đối với hổ, mắt màu hồng khi gặp ánh đèn thường lóe lên tia lửa mà không loài thú nào có; cái khác nữa, khi hổ nhìn đèn chỉ trong vài giây ta chỉ còn thấy một mắt, còn mắt kia nhắm lại; một chốc nó lại đổi mắt, mở bên này, nhắm bên kia. Trong rừng cũng có loài thú ghét ánh đèn, như heo rừng; chỉ cần thấy ánh sáng lia qua, nó bỏ đi ngay.

Nghe chú kể chuyện, Hiền thích lắm. Ở tuổi mười bốn, giàu tưởng tượng và mơ mộng, Hiền ao ước được theo chú vào rừng đêm một lần cho biết. Ngày mai phải về rồi mà tối nay, khi sắp đến giờ đi thì chú bị “Tào Tháo đuổi” nên lỡ mất dịp. Thím và các em đã về quê ăn Tết, hai đứa ngồi mãi sốt ruột, Hiền vào xin với chú:

- Chú cho hai anh em con đi thử một vòng xung quanh rẫy rồi về có được không ạ?

- Cũng được.

Người chú miễn cưỡng chấp nhận và dặn thêm:

- Nhớ là chỉ đi xung quanh rẫy một vòng, xong rồi về nhé; không được vào rừng kéo lạc.

Hiền mừng rơn “dạ” rõ to rồi đội đèn, xách cây móc bước ra cửa; Trang cầm theo cây đèn pin đi phía sau. Dưới ánh đèn từ bình ắc quy đeo bên hông, mọi cảnh vật hiện ra rõ như ban ngày trước

mắt Hiền. Hai anh em thích thú rảo bước lên rẫy. Rẫy nhà chú trồng toàn cà phê, cách nhà một đoạn không xa lắm.

* * *

Bống Trang giật giật vạt áo Hiền thì thào:

- C...ó c...ó con gì kia!
- Phía nào?
- Nó, nó đấy, tiếng kêu...

Thật chú ý mới phân biệt được tiếng động thoảng trong gió cứ ào lên rồi tắt lịm, một lúc lại ào lên rào rào. Cảnh đêm tĩnh mịch khiến Trang thấy rờn rợn; cái hăng hái ban đầu tan dần theo bước chân quanh rẫy. Chắc đêm đã khuya, đi mỗi chân chưa hết một vòng quanh khu rẫy giáp với rừng già mà không thấy con gì; thần kinh căng như dây đàn. Trang vốn “yếu bóng vía” nên lúc này nghe tiếng động, hơi run. Hiền chuyển cây mác từ trên vai xuống tay, quét đèn về phía tiếng động, vẫn không thấy con thú nào bắt đèn mà tiếng rào rào nghe mỗi lúc một gần. Trang đi sát vào bên người Hiền, mắt nhìn chăm chăm theo vệt sáng đèn, tay nắm chặt cán dao. Hai anh em lò dò đến sát tiếng động phát ra bên gốc cà phê và bật cười thành tiếng. Dưới đám lá khô, đàn mối đang mải mê làm việc; tiếng động rào rào là do chúng gây ra.

- Em cứ tưởng con gì, hồi hộp quá.
- Đàn ông con trai gì mà nhát như thỏ thế!
- Sao lũ mối nhỏ tí vậy mà tạo nên tiếng kêu to thế?
- Tại cả bầy hàng triệu con cùng lúc làm việc nên mới hợp thành tiếng động lớn. Hôm nay không may, đi cả buổi chẳng thấy con gì cả.
- Về thôi anh, em mỗi chân rồi.
- Ừ thì về.

* * *

Ra khỏi rẫy, Hiền bước nhanh hơn trên con đường trở về. Bống một vệt sáng lóe lên đỏ rực như cục than hồng trước gió ngay gần khúc cong của con đường. Hiền dừng lại, tim đập thình thịch như vừa chạy một đoạn đường dài. Đốm sáng chạm ánh đèn, cứ lóe lên rồi tắt, lại lóe lên rồi vụt tắt. Hiền nói nhỏ:

- Có con thú phía trước, ta vào gần xem thử con gì.

Hiền đi trước nhằm đốm đỏ bước đến, bụng nhủ thầm: phải vào gần, nép vào cây bên đường kia nhìn cho rõ. Trang vẫn giương mắt nhìn theo ánh đèn, bám sát Hiền. Đến bên cây bằng lăng, khoảng cách chắc chỉ còn hai chục mét, Hiền nhìn rõ con

thú có bộ lông vàng, vằn đen kéo từ lưng xuống bụng, ngồi trên hòn đá dài độ một sải tay người lớn, đang chăm chú nhìn ánh đèn. Tưởng mình hoa mắt, Hiền quét ánh đèn lên trời, con thú cũng ngược lên trời nhìn theo. Lúc này Hiền thấy đúng là con hổ thật. Thôi liêu vậy, Hiền tự nhủ và nói nhỏ với Trang, giọng run run:

- L...eo l...eo l...ên c...ây.

- Gì cơ?

- C...ó c...o...n c...o...n h...ổ.

Nghe Hiền nói, Trang vội vã ôm cây leo lên, nhưng cứ leo lên được khỏi mặt đất một tí lại trượt xuống, đến cả chục lần không thể nào bám vào cành phía trên, cách đầu khoảng nửa mét. Từ nhỏ, Trang nổi tiếng nghịch ngợm, thích leo trèo, ở đâu có tổ chim thì cao mấy cũng leo lên bắt cho kì được. Thế mà giờ đây cái cây chỉ to bằng đầu người, cành cách mặt đất chừng hai mét, trèo mãi không tới nơi; có lẽ đây là lần đầu tiên “vua trèo cây” gặp chuyện lạ này. Hiền thả cây móc trên tay xuống đất, nói nhỏ:

- Ôm cây leo lên, bám vào cái chạc phía trên kia kìa.

Hiền dùng tay đẩy vào đít cho Trang làm điểm tựa vươn người, bám được vào cành cây xong mới định ôm cây trèo lên. Bất ngờ...

- B...ịch!

Một cú giáng rất mạnh lên đầu, làm Hiền ngã vật ra, đèn đội trên đầu cũng văng mất; liền ngay đó tiếng hổ gầm lên:

- H...ù...m.

* * *

Cơn đau dịu dần rồi ông Hương thiếp đi, không biết ngủ được bao lâu, bỗng giật mình choàng dậy khi nghe tiếng gầm:

- H...ù...m.

Vùng dậy, với con dao và cây đèn pin, ông Hương lật đật chạy lên rẫy. Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với hai cháu... ông Hương không dám nghĩ tiếp. Chẳng lẽ con hổ quái ác kia đã bỏ đi từ lâu, nay bất ngờ trở về chăng?

Ngày ấy...

Buổi sáng, khi ông mặt trời còn chưa kịp thức giấc; tiếng chim hót, tiếng gà rừng gáy, tiếng hoẵng kêu thường đan lẫn nhau vang vọng cả khu rừng. Các âm thanh náo nhiệt đó như một bản hòa tấu riêng của rừng già Tây Nguyên. Hôm nào trở trời có thêm tiếng hót của bầy vượn nô đùa rượt đuổi nhau

